

Arrest

nr. 224 328 van 26 juli 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 maart 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 maart 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. KURUM, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 september 2018 diende verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter).

Op 4 maart 2019 weigerde de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.09.2018 werd ingediend door:

Naam: H.

Voornaam: H.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: [...]1981

Geboorteplaats: B. B.

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te: [...]LOKEREN

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene dient een aanvraag gezinshereniging in, in hoedanigheid van echtgenote van de heer B. M. (O) 75.11.09 385-27 met de Belgische nationaliteit en dit in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Betrokkene beroept zich aldus op artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1°, juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

Er dient te worden opgemerkt dat niet is aangetoond dat betrokkene zich bij de Belgische referentiepersoon komt voegen.

Uit het rijksregister blijkt dat de referentiepersoon sinds 04.12.2018 niet meer op hetzelfde adres woont als betrokkene.

Gezien deze vaststellingen, kan niet worden vastgesteld dat betrokkene de referentiepersoon komt begeleiden of vervoegen en voldoet zij niet aan de vereiste voorwaarden van om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in haar eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van de zorgvuldigheidsverplichting, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van de hoorplicht en van haar rechten van verdediging. Zij ontwaart eveneens een manifeste beoordelingsfout.

Verzoekster licht haar eerste middel toe als volgt:

“Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3

van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt verzoeksters verblijf op het Belgische grondgebied geweigerd enkel en alleen omdat er geen sprake meer zou zijn van een samenwoning met haar echtgenoot.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig worden geschonden, daar verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoekster, uitsluitend gebaseerd op de vaststelling dat verzoekster en haar echtgenoot niet meer zouden samenwonen, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat evenwel verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoekster te horen hieromtrent.

Dat de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, verzoeksters verdediging/standpunt niet werd gehoord.

Verzoekster merkt op dat zij volledig ter goeder trouw is.

Dat verzoekster steeds heeft aangestuurd op een verzoening met haar echtgenoot. Doch haar echtgenoot wou niet dat verzoekster uit huis ging werken. Hij wou dat verzoekster thuis bleef, waarmee verzoekster zich moeilijk kon neerleggen..

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, een grondig onderzoek in te stellen naar de precieze redenen waarom verzoekster en haar echtgenoot niet meer samenwonen.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!"

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Zoals verzoekster aangeeft, impliceert dit dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoekster bespreekt de verschillende motieven in haar middel waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan zij is genomen. Zo wordt enerzijds verwezen naar de artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en anderzijds vastgesteld dat niet is aangetoond dat verzoekster zich bij de Belgische referentiepersoon komt voegen aangezien uit het rijksregister blijkt dat de referentiepersoon sedert 4 december 2018 niet meer op hetzelfde adres woont als verzoekster. De gemachtigde neemt daarom niet aan dat verzoekster de Belgische referentiepersoon komt begeleiden of vervoegeen.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het onderzoek naar het afdoende karakter van de motivering, naar het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetbepalingen, in casu artikel 40bis, § 2 en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : 1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

Artikel 40ter §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”

Verzoekster acht de motivering niet afdoende nu het verblijf op het grondgebied enkel en alleen wordt geweigerd omdat er geen sprake meer zou zijn van een samenwoning met haar echtgenoot. Verzoekster is van mening dat de zorgvuldigheidsplicht, motiveringsplicht en de rechten van verdediging zijn geschonden, omdat ze zich hiertegen niet heeft kunnen verweren. Er zou ook sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout en de gemachtigde heeft nagelaten verzoekster hieromtrent te horen terwijl hij nochtans met het oog op een correcte feitenvinding zich voldoende moet informeren om met kennis van zaken te beslissen. Verzoekster vervolgt evenwel door erop te wijzen dat zij te goeder trouw is, dat ze heeft aangestuurd op een verzoening met haar echtgenoot, maar dat de echtgenoot niet wou dat zij uit huis ging werken, waarbij verzoekster zich niet kon neerleggen. Volgens verzoekster had de gemachtigde een grondig onderzoek moeten instellen naar de precieze redenen waarom verzoekster en haar echtgenoot niet meer samenwonen.

Vooreerst stipt de Raad aan dat het duidelijk een wettelijke vereiste is om zich te voegen bij de Belgische echtgenoot indien men aan het huwelijk in het kader van gezinshereniging juist een verblijfsrecht wil ontlelen. Ook al kan de Raad volgen dat “het zich voegen bij” niet per se in alle gevallen moet inhouden dat men op hetzelfde adres moet wonen, aangezien er zich situaties kunnen voordoen tussen echtgenoten (zoals bv. detentie) waarbij dit niet mogelijk is zonder dat de intentie om zich te willen voegen in vraag moet gesteld worden, blijkt hier duidelijk uit het betoog van verzoekster zelf dat verzoening met de echtgenoot niet mogelijk was. Dit omwille van het feit dat hij verzoekster verbood uit huis te werken en haar verplichtte thuis te blijven. Bijgevolg beaamt verzoekster zelf dat er in deze zaak de facto geen sprake is van het zich voegen bij de echtgenoot, noch van de intentie om zich te voegen, noch van het eventueel tijdelijk karakter van het niet op hetzelfde adres wonen.

De Raad ziet dan ook niet in waarom de gemachtigde een manifeste beoordelingsfout zou hebben gemaakt, integendeel. Verzoekster heeft een punt waar zij stelt dat de gemachtigde zich voldoende moet informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde zich heeft geïnformeerd en op basis van het rijksregister heeft vastgesteld dat de referentiepersoon sinds 4 december 2018 reeds niet meer op hetzelfde adres woont als verzoekster.

Deze vaststelling is niet betwist door verzoekster die de moeilijkheden in hun echtelijke relatie beaamt. Op 4 maart 2019 nam de gemachtigde de beslissing, hetgeen drie maanden is nadat verzoekster en haar echtgenoot niet meer op hetzelfde adres wonen, zodat blijkt dat hij niet overhaast te werk gegaan is en in die ruime periode blijkbaar geen verzoening mogelijk was. De Raad volgt verzoekster niet in haar stelling dat in het kader van een beslissing die volgt op een aanvraag nog een bijkomend gehoor moet plaatsvinden alvorens het nemen van de beslissing aangezien men in het kader van de aanvraag reeds de mogelijkheid heeft alle nuttige elementen voor te leggen die men dienstig acht om aan te tonen dat men aan de voorwaarden voor gezinshereniging voldoet. De voorwaarde van "het zich voegen bij" blijkt duidelijk uit de wet, zodat verzoekster weet dat hieraan moet voldaan zijn.

De Raad volgt in casu dan ook niet dat de gemachtigde voor het nemen van de beslissing nog verder onderzoek had moeten voeren naar de precieze redenen waarom verzoekster en haar echtgenoot bij het nemen van de beslissing reeds drie maanden niet meer samenwoonden.

Het blijkt niet dat de gemachtigde is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, of dat hij die incorrect heeft beoordeeld, of dat hij op grond daarvan in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen. De Raad acht de beslissing evenmin kennelijk onredelijk, noch blijkt een onzorgvuldige voorbereiding van de beslissing. De Raad acht de motieven in casu ook afdoende.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van de hoorplicht of van de rechten van verdediging wordt niet aangenomen. Evenmin blijkt een manifeste beoordelingsfout.

In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn), van het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel. Verzoekster acht eveneens haar rechten van verdediging geschonden en ontwaart een manifeste beoordelingsfout.

Verzoekster licht haar tweede middel toe als volgt:

"Tenslotte wil verzoekster verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Dat verzoekster, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoekster wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoekster is.

Daarnaast stelt het artikel 74/13 Vw. het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheids-principe en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en het art. 74/13 Vw. , geen rekening hield met verzoeksters blanco-strafregister, langdurig legaal verblijf, integratie en tewerkstelling in België (cf. stuk 2).

Verzoekster is immers, na het volgen van een individuele beroepsopleiding in 2016, sinds 16 februari 2017 vast tewerkgesteld bij Primark, meer bepaald in de winkel te 9000 Gent, Langemunt 54 (cf. overeenkomst voor een individuele beroepsopleiding, arbeidsovereenkomst en loonbrieven, stuk 3).

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 en het art. 74/13 Vw. , geen enkele afweging is gebeurd.

Dat de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.”

Zoals ook ter zitting aangestipt door de waarnemend voorzitter bepaalt artikel 1 van de Gezinsherenigingsrichtlijn:

“Het doel van deze richtlijn is de voorwaarden te bepalen voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. (eigen onderlijnen)”

Artikel 2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn luidt als volgt:

“In deze richtlijn wordt verstaan onder:

a) "onderdaan van een derde land": eenieder die geen burger van de Unie is in de zin van artikel 17, lid 1, van het Verdrag; (eigen onderlijnen)

c) "gezinshereniger": onderdaan van een derde land die wettig in een lidstaat verblijft en die een verzoek indient of wiens gezinsleden een verzoek indienen tot gezinshereniging om met hem verenigd te worden;”

Artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn bepaalt:

“In geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Verzoekster kan zich duidelijk niet dienstig beroepen op artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn aangezien thans geen situatie voorligt waarin de gezinshereniger die wettig op het grondgebied verblijft een onderdaan van een derde land is. Thans is de gezinshereniging aangevraagd in functie van een Belgische echtgenoot. Er ligt een aanvraag voor van een derdelander met een unieonderdaan, dermate dat de Gezinsherenigingsrichtlijn niet van toepassing is.

Er dient bijkomend op te worden gewezen dat een bepaling uit een richtlijn slechts directe werking heeft indien een lidstaat heeft nagelaten een richtlijn binnen de in de richtlijn bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, Constitutional Law of the European Union, Londen, Sweet&Maxwell,

2005, nrs. 17-048 en 17-124). Verzoekster voert niet aan dat de Gezinsherenigingsrichtlijn incorrect of onvolledig zou zijn omgezet.

Bijgevolg kan de Raad verzoekster niet volgen waar zij, in het licht van artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, van oordeel is dat de gemachtigde had moeten rekening houden met haar beroepsopleiding in 2016 en haar tewerkstelling bij Primark sedert februari 2017.

Verzoekster voert de schending aan van het hoorrecht zoals wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest en als algemeen beginsel van het Unierecht.

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67) zodat een particuliere vreemdeling zich niet rechtstreeks op deze bepaling kan beroepen. Het hoorrecht is echter tevens een algemeen beginsel van Unierecht, dat met name deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarop verzoekster zich beroept (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

Vooreerst dient de Raad dus te onderzoeken of de thans bestreden beslissing een toepassing uitmaakt van het Unierecht. Verzoekster benadrukt ook zelf in haar verzoekschrift dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

De Raad merkt op dat verzoekster een familielid is van een Belg die verblijft in de lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit. Er wordt niet aangetoond dat deze Belgische burger gebruik heeft of had gemaakt van zijn recht op vrij verkeer of dat het vestigingsrecht van verzoekster een afgeleid verblijfsrecht zou betreffen in het kader van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, of in het kader van de artikelen 21, 45 of 56 van het VWEU. Evenmin wordt aangetoond dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de Belgische echtgenoot, zijnde een Unieburger, het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan deze status ontleende rechten.

Bijgevolg valt de bestreden beslissing niet binnen de werkingssfeer van het Unierecht (HvJ 26 februari 2013, zaak C-617/10, Akerberg, pt. 21). Bijgevolg kan, conform artikel 51, lid 1 van het Handvest, dan ook geen toetsing gebeuren aan de hand van de in het Handvest neergelegde grondrechten (HvJ 8 november 2012, zaak C-40/11, lida, pt. 79-81). Evenmin kan een toetsing gebeuren aan de hand van algemene beginselen van het Unierecht, met name het hoorrecht, als onderdeel van eerbiediging van de rechten van verdediging, zodat verzoekster zich wat de weigeringsbeslissing betreft hierop niet kan beroepen.

Verzoekster voert terecht aan dat het hoorrecht wel zou gelden bij een beslissing tot uitwijzing, zoals een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit betreft immers een toepassing van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die

illegaal op hun grondgebied verblijven (de Terugkeerrichtlijn). Echter, verzoekster gaat er in haar betoog volledig aan voorbij dat haar thans geen bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Ook een schending aanvoeren van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, is om die reden in het geheel niet dienstig, aangezien zoals verzoekster zelf citeert, deze bepaling van toepassing is bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, wat in casu niet is gebeurd.

Op basis van het voorgaande betoog kan ook geen schending aangenomen worden van de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en verzoeksters rechten van verdediging.

De beide middelen zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

A. MAES